

LBRIS

We know
books

Ovidiu Constantin Cornilă

Dintr-o visare

– volum de versuri –

Ilustrații:

Maria Mădălina Nicolae

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2021

Cuprins

**„Cânturi și mistere” ale sufletului
în versuri sublime de Claudia Motea.....5**

Biografie culturală

OVIDIU CONSTANTIN CORNILĂ..... 11

a înțelege.....	19
ai început	21
al cincilea anotimp.....	23
amintire	26
apă de stele	28
apasă	30
aprilie de nori.....	31
arcadia	32
aș ști.....	34
ascuns	35
așteptare.....	37
atâta timp	39
atingere	41
augustul miraj	43
azi, viață iartă!	45
calm	48
căutare	49
chemare.....	51
clipe adunate.....	52
cuvinte	55
cuvinte întoarse.....	57
dans nebun	58

dansul de zei	61
de dincolo	63
de tine... ..	65
deget de alb.....	67
departe... ..	69
diagonale.....	70
dintr-o visare.....	73
dispar	75
doare de gând.....	78
elegie în E major.....	80
eros	82
fantezie	83
fără titlu	85
formă fără sfârșit.....	87
groapa cu maci.....	89
hai!.....	92
imagine	93
în liniștea umbrei	94
în sala pașilor.....	95
început de totdeauna	97
închisoarea.....	98
întrebare.....	99
între mine și tine	101
întuneric în lumină.....	102
înțeles.....	104
liniște	106
lutul din mâna ta	107
memorie	109
mica mea toamnă	110
miracol.....	112
muză inversă.....	114
necuprins.....	116
noapte	117
noiembrie.....	120

numai tu.....	123
o fărâmbă de mereu	124
o șoaptă de tine	127
paița de marmură.....	128
pod peste soare.....	130
perfect compus.....	131
poem ascuns.....	133
poem pentru infinit.....	135
rămășițele zilei.....	136
silabe de sunet.....	138
simplitate	140
simțământ de cuvânt	142
simțire.....	143
solitudine de neant	146
somn compus	149
sonet de decembrie	151
spus.....	153
stare	154
straniu atins.....	155
și iarăși.....	157
tăcere	158
târziul din tine.....	159
te-am visat culoare... ..	161
templul din mine	163
timpul nu există	165
toamnă la fereastră.....	167
umbra unui gând	169
umbre și zile	171
unde încep.....	173
unde tu	174
versul din tine	176
vis de tine.....	178
vise tăcute	180
zbor sărat	181

a înțelege

din umeri îmi ies păsări
cu nori desenați pe ele.
capul mi se preface într-o șuviță de păr
cu litere de tine încifrate în ea.
din măduva ochilor îmi țâșnesc
ritmate bătăi de inimă
cu tot cu soarele pe care mi l-ai dăruit,
într-o noapte de chihlimbar, cu palmele făcute căuș.
dintr-odată, mi-ai răsărit o floare de măr
pe buze.
și-apoi ai prins plasa cerului
cu degetele tale legându-se
ca niște trestii de aprilie în linia mării;
și m-ai furat de pe pământ
și din iezer, din timpul licărind
tu m-ai ascuns în silueta de nălucă
pe care-o porți în serile cu vânt.
ropote de cuvinte mi-ai strecurat în sânge.
și mi te-ai făcut umbră cu parfum de Șeherezadă.
lumea din care ai venit mi-ai închis-o
în cel mai înalt templu al așteptării
mereu aprigă...
niciodată fără de tine.

ai început

prima oară, ca o ploaie de vară. tumult.
m-ai legat cu rădăcini veșnice de stele,
m-ai ascuns în cuvinte-sunet;
în zări lichide, turnuri de umbre ale timpului,
acolo unde nimeni nu a ajuns vreodată...

prima oară, ca început înainte de orice întâmplare.

aduc a cireșe de mai ochii tăi...
iar eu mă înfrupt din sclipirea lor –
supernovă a ființei mele;
mă cufund în adâncimi nebănuite,
îmi ridic mâinile spre cer...
și, fără să vreau,
te cuprind a sfios tainic...

mă trăiește noaptea dinaintea oricărei zile
unde și când și de ce vei fi mereu
tu, zori,
tu, apus,
vals pe nori,
anotimp de sentiment nou-născut
așteptare bătrână, niciodată pierdută,
muzică a totului închisă într-un bob de nisip
numit om...

mă trăiești ca pe un murmur al depărtărilor
pelagice.

îmi dai viață doar atunci când vrei tu...

mă porți templu prin eter de lumină,

mă izvorăști din foc albastru nestins

cu surâsul tău enigmatic de iele...

îmi colinzi sufletul

asemeni unui destin

în care eu sunt valul

iar tu, marea mea...

al cincilea anotimp

este cel în care nu am știut
numele culorii tale,
vârful de munte unde ne-am întâlnit,
copacul crescut în stânca minții,
cu capul gol de frunze,
ascuns între pământ și umbra lui...

mătură vântul amintirile
într-un colț de parc,
unde copii fără fețe
împrăștie nisipul în aer
și unde brațe se ridică spre cer
a rugă infamă;
brațe goale și lungi
ca niște râuri seci...

tu, anotimp al timpului,
tu, vuiet de noapte,
tu, picătură de zbor,
îmi mori și te renaști,
mă dori să îmi fie dor,
îmi orbești dansurile sufletului
cu planeta ființei tale...
și știi, mă legi de conturul tău,

mă porți ca pe un creion în sânge,
carnal, ascuns, obsesiv,
ca un sărut de toamnă,
tu, strigătul ființei mele...
ultimul...

amintire

nu știu de unde,
și nici de când,
– poate din zorii unei secunde –
te transformai în atingere
cu miros de tei,
în parc cu umed de vară
și poate în așteptare.
dureai și ispiteai;
temple de versuri ți se legănau în priviri...
despre tine, anotimpurile îmi vorbeau sublim,
pașii tăi – primul vis de primăvară –
îmi sădesc și acum flori în minte.
tu erai simpla tăcere de a vrea
a unui DA.
dimineața numelui tău
mă îmbia de fiecare dată
la nesfârșit...
și, printre ploile de aprilie
aș fi reinventat alfabetul singurățății
dacă tu nu erai...
pe atunci, liniștea îmi vorbea
de neliniște și fior.

așa erai
atât te iubeam...

apă de stele

cad în zbor pierdut,
cad încet
fulgi de stea.
și-o apă de cer
se-așază invers pe fețe,
pe umeri și pe mâini

picuri în ropot de aer...

orașul noaptea e mut,
e orb în nevorbirea lui
de strigăt mort.

ninge fără oprire...

aruncă-n aer vârtejuri
un gând întârziat,
și plouă-n căderi amețitoare
un murmur de pământ.
scapă din pumnii grei fâșii de umbre
de păduri rare de amintiri
de când și până unde...

ninge și cade...

cad de sus încet,
din ce în ce mai rar,
râuri de soare orb,
și, prin puzderia de ochi închiși
pătrund și-adorm
ca într-un negru peste alb,
ca peste-un niciodată-nmugurit.

se naște-a zi...